

er det overvejet, hvorvidt denne Bestemmelse burde genoptages i Forslaget. Forholdet er nemlig dette, at medens Pariserkonventionen vel gør det til en Pligt for Registreringsmyndigheden at optage saadanne Varemærker i Registret, som paa Grundlag af Registrering i et andet Unionsland, ønskes registrerede her i Landet, er der paa den ene Side fastsat visse Grunde, af hvilke et udenlandsk Varemærke kan nægtes registreret her, deriblandt at Mærket ikke maa stride mod den offentlige Orden, og paa den anden Side udtalt, at et Varemærke ikke maa anses for stridende mod den offentlige Orden af den Grund alene, at det ikke stemmer med en eller anden Bestemmelse i Lovgivningen om Varemærker, medmindre denne Bestemmelse netop tager Sigte paa den offentlige Orden. Da imidlertid vor Varemærkelovgivning, saaledes som det fremgaar af Forslaget, paa alle Punkter er i Overensstemmelse med Pariserkonventionen, er den ovennævnte Bestemmelse dels overflødig, dels misvisende, for saa vidt som der saavel i Medfør af vor Lovgivning som af Konventionen findes andre Grunde til Nægtelse af et udenlandsk Varemærkes Registrering, end at det strider mod Moralen eller den offentlige Orden.

Hvad særligt angaar Udtalelserne i Konventionens Art. 6, Afsnit B, Stk. 1, Nr. 3 angaaende Mærker, der strider mod den offentlige Orden, henvises til Bemærkningerne til Forslagets § 4, Nr. 3.

Endelig bemærkes, at § 14, Nr. 6 og 7 i den nugældende Lov er udgaaet som Overgangsbestemmelser, der har mistet deres Betydning.

Til § 15.

Pariserkonventionen indeholdt allerede i sin tidligere Affattelse i Art. 11 en saalydende Bestemmelse:

„De kontraherende Lande skal i Overensstemmelse med deres nationale Lovgivning, med Hensyn til Genstande, der udstilles paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger, der afholdes inden for et af Landenes Grænser, indrømme en midlertidig Beskyttelse for patenterbare Opfindelser, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker“.

Hertil vedtoges paa Haagerkonferencen følgende Tilføjelse:

„Denne midlertidige Beskyttelse skal ikke kunne forlænge de i Art. 4 ommeldte Frister. Hvis Fortrinsretten senere paa beraabes, skal hvert Lands Myndigheder kunne regne Fristen tilbage fra den Dag, da Genstanden blev indført paa Udstillingen“.

Meningen med denne Bestemmelse, der med enkelte redaktionelle Ændringer blev bibeholdt ved Konventionens Revision i London, er, at den i Artiklens 1. Stk. omhandlede Udstillingsbeskyttelse ikke skal kunne forlænge de almindelige Prioritetsfrister, der er foreskrevet i Artikel 4, saaledes at de to Frister ikke kan sammenlægges.

Omend denne Udstillingsbeskyttelse — i Særdeleshed i Betragtning af Forslagets øvrige Bestemmelser til Beskyttelse af tidligere Brugers Ret — maa antages at være af væsentlig mindre Betydning for Varemærker end for Patenter og Mønstre, er det dog anset for hensigtsmæssigt ogsaa i nærværende Forslag at optage en særskilt Regel svarende til den reviderede Pariserkonventions Bestemmelser i Artikel 11.

Til § 18.

Bestemmelsen i 3. Stk. findes ikke i den nugældende Varemærkelov, men er anset for praktisk, idet man herved bliver i Stand til, før et Varemærke anmeldes, mod en ringe Kendelse at sikre sig, at et lignende Mærke ikke allerede er registreret, og saaledes eventuelt spare de med en Anmeldelse forbundne Omkostninger.

Til § 19.

Det bemærkes, at den Ophævelsesbestemmelsen vedføjede Sætning „uden at dette dog har Indflydelse paa de i Medfør af disse stedfundne Registreringer“ ifølge Sagens Natur maa forstaas som de foretagne Registreringshandling, ikke de enkelte Registreringer.

Til § 20.

Da Varemærkeanmeldelser kan henstaa uafgjorte i lang Tid, maa en Bestemmelse som den i 1. Punktum foreslaaede anses for hensigtsmæssig.